

Adormirea Maicii Domnului

www.parohiaserbanvoda.ro NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ, PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

LA CEAS DE MARE SĂRBĂTOARE PENTRU BISERICA NOASTRĂ

DUMINICA A 10-A DUPĂ RUSALII (Vindecarea lunaticului)

MUTAREA MOAȘTELOR
SF. CUV. MAXIM MĂRTURISITORUL;
SF. CUV. DOROTEI ȘI DOSITEI
DIN GAZĂ

Viața Maicii Domnului, pe scurt, este prezentată în cinci capitole: de la naștere până la 15 ani; de la 15 ani la 28 de ani; de la 29 de ani la 46 de ani; de la 46 de ani la 49 de ani; de la 49 de ani la 60 de ani.

Prima parte, până la 15 ani, cuprinde trei evenimente importante: nașterea Maicii Domnului din dreptii părinți Ioachim și Ana; aducerea sa la Templu și încredințarea ei preotului Zaharia, rudenie apropiată a Maicii Domnului. De reținut că Templul, dărâmat în anul 587 î.H., fusese rezidit de Zorobabel la îndemnul profeților, în anul 517 î.H.

Al treilea eveniment este logodna Fecioarei Maria la 15 ani cu dreptul Iosif, care avea 80 de ani, era văduv și fusese căsătorit cu Salomeea, de la care avea șapte copii - patru băieți și trei fete. Fecioarele, conform Vechiului Testament, nu puteau rămâne la Templu după împlinirea vârstei de 15 ani. De aceea Sfântul Zaharia o încredințează pe Sfânta Fecioară spre ocrotire Bătrânului Iosif.

Partea a doua, de la 15 ani la 28 de ani, este strict legată de întruparea Domnului și cuprinde următoarele etape:

- 1) Buna Vestire;
- 2) Vizitarea Elisabetei, rudenia sa;
- 3) Nașterea Domnului;
- 4) Tăierea împrejur, ducerea la Templu, închinarea magilor, fuga în Egipt, întoarcerea la Nazaret, pelerinajul la Templul din Ierusalim când Pruncul avea 12 ani.

Prăznuim liturgic
Adormirea
Maicii Domnului.
Se cuvine să vă
prezentăm pe scurt o
sinteză teologică,
dogmatică și patristică
a celei care în
Apocalipsă este
contemplată ca o
femeie înveșmântată
cu soarele. „Și s-a
arătat din cer un semn
mare: o femeie
înveșmântată cu
soarele și luna era sub
picioarele ei și pe cap
purta cunună din
douăsprezece stele”
(Apocalipsa 12, 1)

Le vom discuta pe rând.

1) La Buna Vestire s-a împlinit profeția lui Isaia (7, 14) unde citim: „Iată Fecioara va lua în pânțece și va naște fiu și vor chema numele Lui Emanuel”. Sfântul Evanghelist Matei, în cap. 1, versetul 18, aduce lămuriri: „Maria, mama Lui, fiind logodită cu Iosif, fără să fi fost ei înainte împreună, s-a aflat având în pânțece de la Duhul Sfânt”. Iar Sfântul Evanghelist Luca, în cap. 3, versetul 23, spune că se socotea că Iisus este fiul lui Iosif, nu că era cu adevărat. Iar profetul Miheia (cap. 5, versetul 1) scrie că „obârșia lui Iisus este dintru început, din zilele veșniciei”. Evanghelistul Matei, în cap.1, versetul 20, redă cuvântul Arhanghelului Gavriil: „Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-înșea este de la Duhul Sfânt”.

2) Sfânta Fecioară Maria pleacă la Ein Karem, la 8 km de Ierusalim și 130 km de Nazaret, să-și viziteze rudenia sa, Elisabeta, care era însărcinată în 6 luni. Întâlnirea dintre Maria și Elisabeta este o întâlnire a bucuriei, fiecare împărtășind una alteia bucuria chemării. Elisabeta o întâmpină pe Sfânta Fecioară Maria zicându-i: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău. Și de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu?” (Luca 1, 42-44). Pruncul Ioan Botezătorul, din pânțece auzind vocea Maicii Domnului descifrează în ea taina întrupării Domnului nostru Iisus Hristos: „și a săltat pruncul de bucurie în pânțecele ei” (Luca 1, 41).

Elisabeta are geniala inspirație a Duhului Sfânt și o numește pe Sfânta Fecioara Maria „Maica Domnului”.

Această genială inspirație va rămâne pentru întreaga creștinătate ca o mărturisire a relației intime dintre noi, creștinii, și Maica Domnului.

Evanghelistul Luca, în cap. 1, versetul 56, ne spune că a rămas Maica Domnului la Elisabeta ca la trei luni, adică până s-a împlinit vremea ca Elisabeta să nască.

3) La 16 ani Maica Domnului a născut pe Cel Unul-Născut. Nașterea a fost un eveniment unic, spune Părintele Constantin Galeriu, căci Iisus Hristos S-a născut asemenea nouă, afară de păcat, din mamă și de la Duhul Sfânt. Lucrurile acestea sunt acceptate prin credința în Dumnezeu ca un miracol de netăgăduit.

4) Un alt eveniment în viața Maicii Domnului este aducerea la Templu a Pruncului și punerea numelui la opt zile. După care urmează închinarea magilor. Nu putem trece cu vederea pelerinajul în Egipt și întoarcerea la Nazaret, locul copilăriei Mântuitorului.

Sfânta Scriptură ne amintește și o altă perioadă, când bătrânul Iosif și Sfânta Fecioară au mers la Ierusalim în pelerinaj și când Domnul Iisus Hristos, la întoarcere, a rămas în Templu, punând întrebări și dând răspunsuri, încât i-a uimit pe cei care cunoșteau legea și care slujeau la Templu în Ierusalim. Întorcându-se să-L caute, L-au găsit în Templu și Sfânta Fecioară și bătrânul Iosif au descoperit obârșia Sa divină. El le-a spus: „De ce mă căutați? Oare nu știți că în cele ale Tatălui Meu Mi se cade să fiu?” (Luca 2, 49).

Evanghelistul Luca consemnează un cuvânt la care cei tineri ar trebui să fie cu luare aminte, căci spune că Domnul, mergând la Nazaret, le era supus Sfintei Fecioare Maria și bătrânului Iosif.

Maica Domnului avea atunci 29 de ani. După acest moment, de la 29 de ani la 46, timp de 18 ani, viața Maicii Domnului, ca și a Mântuitorului, este trecută sub tăcere.

De la 46 de ani, Maica Domnului își face simțită prezența la nunta din Cana Galileei, unde Domnul săvârșește prima minune, la rugămintea mamei Sale și unde rostește următoarele cuvinte: „Să faceți tot ce vă va spune.” (Ioan 2, 5)

Apoi o vedem pe Maica Domnului în rândul mironosițelor, ascultând cuvintele despre împărăția lui Dumnezeu. Evanghelistul Matei ne aduce aminte un lucru petrecut la Capernaum, când erau în casă și vorbeau. Atunci s-a apropiat de El cineva și I-a spus: „Iată mama Ta și

frații Tăi și surorile Tale sunt afară. Te caută.” (Matei 3, 32) De lămurit acest text. În limba ebraică cuvântul frați include și înrudirea mai îndepărtată: veri, unchi și alte rude. Ori frații și surorile de care vorbește Evanghelistul nu erau fiii Maicii Domnului, ci ai bătrânului Iosif și ai Salomeei, soția sa, cu care a avut patru băieți și trei fete. Nici un text din Evanghelie nu amintește că aceștia ar fi fost fiii Mariei. Ba mai mult, ei nu credeau în dumnezeirea lui Iisus Hristos. De aceea, Domnul are o remarcă, zicându-le celor care L-au invitat afară: „Mama mea și frații mei sunt cei care ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l împlinesc pe el.” (Luca 8, 21) Așadar, degeaba spui că ești rudă cu Sfântul Ioan Iacob Românul dacă viața ta este un dezastru. Un alt argument al faptului că Sfânta Fecioară nu a mai avut alți fii este consemnat de către sinoptici când Domnul o încredințează pe Sfânta Fecioară Sfântului Evanghelist Ioan, care a luat-o la sine. Dacă ar fi avut alți fii și fiice cum spun sectanții, n-ar mai fi încredințat-o Sfântului Evanghelist Ioan.

O mai găsim pe Sfânta Fecioară în Duminica Învierii, după cum spun Evangheliile și scrierile Sfinților Părinți. Sfânta Fecioară a fost prima care a ajuns la mormântul Domnului. Mărturii în această privință aflăm și în scrierile apocrife, apoi o găsim alături de Apostoli la Înălțare și la Pogorârea Duhului Sfânt.

Ultima perioadă a vieții Maica Domnului o petrece în Biserica primară, fiind prezentă la Ierusalim, în Antiohia, în jurul Muntelui Athos, în Cipru.

La vârsta de 60 de ani își încheie viața la Ierusalim, fiind înmormântată

după tradiția iudaică în Grădina Ghetsimani. Iconografia creștină ne-o prezintă pe Maica Domnului în momentul în care sufletul ei este înălțat, luat la cer de către Fiul Său. Din pronic dumnezeiască, Sfântului Toma i s-a descoperit acest adevăr, căci sosind mai târziu la înmormântare și deschizând mormântul, a găsit acolo numai omoforul și brăul Maicii Domnului. Aceste odoare de mare preț s-au păstrat multă vreme în Biserica Vlaherne din Constantinopol.

Așadar, iată-ne prezenți la cinstirea liturgică a Maicii Domnului în această biserică dedicată ei. Poporul nostru drept credincios i-a dedicat multe biserici, nenumărate imne și reprezentări iconografice.

Biserica noastră are în păstrare câteva icoane de mare valoare dedicate Maicii Domnului pe care, spre cinstire, le și amintim: una dintre ele, numită Maica Domnului Șerbănița, este icoana care ne-a însoțit în toate activitățile acestei biserici, făcătoare de minuni și ocrotitoare a acestor locuri. A doua este icoana Maicii Domnului Ierusalimitissa. Făcută cu multă evlavie de credincioși ca recunoștință pentru binefacerile primite de la Maica Domnului în decursul acestor ani. Iar a treia, este icoana Maicii Domnului Prodromița, adusă, din evlavia unei familii, din Sfântul Munte Athos, unde a și fost pictată, iar apoi a fost pusă spre cinstire în biserica noastră.

În această zi de mare sărbătoare pentru comunitatea noastră, rugăm pe Sfânta Fecioară Maria să ocrotească mai departe copiii bisericii, familiile, sfântul lăcaș și neamul atât de încercat și batjocorit. ❖

ICOANA MAICII DOMNULUI IERUSALIMITISSA

Întrebat fiind Cuviosul Paisie Aghioritul, cel care prin viața sa curată s-a învrednicit de vederea și convorbirea cu Maica Domnului, care este icoana care o înfățișează cel mai bine pe Maica Domnului, a răspuns: „Maica Domnului Ierusalimitissa... Am văzut în vedenie că trebuia să merg într-o călătorie îndepărtată și că trebuia să-mi pregătesc actele, pașaportul, valută, etc., însă funcționarii nu-mi întocmeau actele. Erau acolo mulți oameni, dar nu era nimeni care să mă ajute. Cine mă va ajuta?, îmi ziceam în sinea mea.

Chiar nu se găsește nimeni care să se intereseze pentru aceasta? Aveam o neliniște! Și deodată se arată o Femeie cu un chip luminos, îmbrăcată în haine poleite cu aur. Avea o frumusețe aparte. Strălucea în întregime. Nu te neliniști, te voi ajuta eu, căci Fiul meu este Împărat, mi-a spus și m-a lovit ușor pe umăr... După mai multă vreme am văzut o pe Maica Domnului Ierusalimitissa într-o carte și am recunoscut-o.”

Biserica Mormântului Maicii Domnului

Este unul dintre cele mai iubite locuri din Țara Sfântă după Mormântul Sfânt. Așezată în valea pârâului Kidron, la poalele Muntelui Măslinilor, este ridicată pe locul Mormântului Maicii Domnului. Prima biserică a fost înălțată de Sfânta Împărăteasă Elena în anul 325 și este distrusă de perși în anul 614. În secolul al XI-lea, cruciații ridică din nou biserică pe locul ruinelor. Din anul 1757, biserică a fost preluată de Biserica Ortodoxă, slujind în ea preoți greci, ruși și români. Biserica este practic subterană, întrucât nivelul terenului s-a ridicat de-a lungul timpului.

O scară cu trepte de piatră coboară din drum în curtea interioară, în capătul căreia se află un frumos portal construit în secolul XII, prin care se intră în lăcaș. Ca să ajungi în biserică trebuie să cobori 48 de trepte, luminate de o parte și de alta cu candelă și lumânări. La jumătatea scărilor sunt două paraclise, situate în dreapta și în stânga: Paraclisul Sf. Părinți Ioachim și Ana și Paraclisul Sf. Iosif.

În mijlocul bisericii sunt numeroase candelă dăruite de biserici din toată lumea. Cea mai mare candelă care arde la Mormântul Maicii Domnului este dăruită chiar de Patriarhia Română și se evidențiază printr-un glob mare albastru. În centrul brațului dinspre Răsărit al bisericii se află Mormântul Maicii Domnului, într-o mică sală având în centru un bloc tăiat în stâncă și care se aseamănă cu mormântul lui Iisus. În spatele Mormântului este așezată și Icoana Maicii Domnului Ierusalimitissa.

Aceasta nu este singura icoană făcătoare de minuni de aici. De hramul Bisericii Mormântului Maicii Domnului, se aduce icoana Adormirii Maicii Domnului, de la „Metocul Ghetsimani”, de lângă Sfântul Mormânt. La 10 august o aduc cu mare procesiune, cale de 1,5 km, din Ierusalim la Mormântul Maicii Domnului. În ajunul Praznicului Adormirii Maicii Domnului, după privegherea de toată noaptea, în zorii zilei coboară Patriarhul Ierusalimului înconjurat de arhieriei, preoți și diaconi și săvârșeste Prohodul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu în fața mormântului din biserică de la Ghetsimani. Icoana rămâne până la 16 august, după praznic, când este dusă din nou la Ierusalim, cu procesiune și mult fast.

Cum a fost pictată Ierusalimitissa?

Icoana Maicii Domnului Ierusalimitissa este numită așa pentru că este apărătoarea Ierusalimului și e cunoscută ca mare făcătoare de minuni. Acum 250 de ani, la Măn. Maria Magdalena de pe Muntele Măslinilor, viețuia o maică pictoriță. Într-o noapte i s-a arătat Maica Domnului, care i-a cerut să-i zugrăvească chipul, așa cum i l-a zugrăvit Sf. Apostol Luca. O icoană zugrăvită de acest apostol este în România, la Nămiești, Argeș. Maica pictoriță i-a spus stareței sale cu sfială că nu este vrednică să

zugrăvească ea chipul Maicii Domnului. Dar, când au intrat în chilia maicii, icoana era deja zugrăvită. Aceasta a început să vorbească și a spus: „Vreau să mă întorc în casa mea în Grădina Ghetsimani lângă mormântul meu!”. Atunci, icoana a fost adusă cu alai unde este acum.

Minunile Sfintei Icoane Ierusalimitissa

În 1947, când la Ierusalim au fost mari inundații - spune părintele Anatolie Dumitrașcu, de loc din Bacău, și care slujește în biserică Mormântului Maicii Domnului de peste 30 de ani - apa a pătruns în biserică, dar icoana s-a ridicat singură deasupra apei, de pe soclul ei, și nu a fost afectată. În 1999, în luna decembrie, iar a intrat apa în biserică, dar icoana a ieșit singură de pe pedestal, curată. Icoana are însă aproape 200 de kilograme. Apoi, pe măsură ce apa era scoasă din biserică, icoana se lăsa la loc. „Era 14 decembrie 1999, așteptam Crăciunul”, povestește părintele. „Am dus, atunci, toate icoanele la curățat, iar în biserică au mai rămas doar icoana cea mare, Icoana Maicii Domnului Ierusalimitissa, și cele două icoane de pe Mormânt. Abia în ianuarie 2000 am coborât icoanele la locul lor. Au venit toți patriarhii lumii la Ierusalim, cu prilejul împlinirii a 2000 de ani de la nașterea lui Iisus, iar după procesiune, auzind de minunea care s-a petrecut aici, în biserică Mormântului Fecioarei Maria, au venit și s-au închinat. Iar patriarhul Bulgariei a cerut ca această sfântă icoană să fie dusă o perioadă în Bulgaria. Icoana Ierusalimului arată chipul adevărat al Maicii Domnului. Pe mulți i-a ajutat, chiar în probleme grave, de sănătate.”

Cinstirea acestei icoane se face la data de 15 august.

Biserica noastră are două icoane ale Maicii Domnului Ierusalimitissa: prima dintre ele este un dar al unei familii care nu putea avea copii. Soții au cerut unei maici românce de la Ierusalim să brodeze această icoană pentru a o dăruia unei biserici din București. Dar maica a

întâmpinat mari probleme la lucrarea acestui sfânt odor. La un moment dat, pentru că pur și simplu nu mai putea înainta deloc, cu sfatul preoților de la Biserica Mormântului Maicii Domnului a lăsat icoana câteva zile pe Mormântul Maicii Domnului. Apoi, când a luat-o înapoi, a putut ușor termina lucrarea. Când am primit această icoană, ea a fost

însoțită și de maică, care, emoționată, ne-a povestit încercările pe care le-a avut și minunile făcute de Maica Domnului la Mormântul ei.

Mai târziu a fost adusă și cealaltă icoană a Maicii Domnului Ierusalimitissa, alt dar al credincioșilor, pe care o vedem în fața raclii Sf. Cuv. Paisie, pe același stâlp cu Maica Domnului Prodromița. ❀

SFÂNTUL GHEORGHE PELERINUL – MOȘUL DESCULȚ, FĂCĂTOR DE MINUNI

Sfântul Gheorghe Pelerinul – primul sfânt român din sinaxar care a primit această titlatură la canonizare – este ocrotitorul tuturor celor care-i cer ajutorul. Nu doar al pelerinilor, nu doar al nevoiașilor, nu doar al mirenilor, nu doar al monahilor, nu doar al bolnavilor, nici doar al românilor, ci al tuturor celor care-L caută pe Hristos și care fac din viața lor un drum continuu către Împărăția lui Dumnezeu. De aceea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul Sfinților pe 5 octombrie 2017, cu zi de pomenire la 17 august.

De loc era din Șugag, județul Alba, se născuse acolo în anul 1846. De mic era credincios și iubitor de rugăciune, apropiindu-se cu mult drag de Viețile Sfinților. La 24 de ani se căsătorește cu Pelaghia și are 5 copii, doi băieți și trei fete. Trăia în sărăcie, dar nu înceta să-i miluiască pe cei mai nevoiași decât el.

În anul 1883, cu încuviințarea soției sale, pleacă la Ierusalim, ca pelerin. Ia cu sine Evanghelia și Psaltirea, pe aceasta știind-o de mic pe dinafară. Merge pe jos până la Constanța, apoi cu vaporul până la Ierusalim. Rămâne aici patruzeci de zile, mergând de trei ori pe zi la Sfântul Mormânt pentru dumnezeiasca Liturghie și celelalte slujbe. Apoi se duce și la celelalte Locuri Sfinte: Betleem, Ierihon, Iordan, Nazaret, Tabor.

La peștera Sf. Xenofont se întâlnește cu un pustnic care îi procește că nu va ajunge călugăr, ci va trăi mergând din loc în loc, în sărăcie și rugăciune neîncetată. Așa își va mântui sufletul său și va aprinde evlavia în inimile multor oameni. Stă în pustie 40 de zile, în nevoiță aspră și post, cu multe ispite de la diavolul. Apoi, la Mormântul Domnului, ca dovadă că rugăciunile și postul au fost primite de Dumnezeu, lumânarea din mâna lui se aprinde acolo singură.

Moș Gheorghe ajunge și la Sfântul Munte Athos. Se întoarce apoi în satul său. Începe să cutreiere din biserică în

biserică, rugându-se în fiecare aproape toată noaptea. Auzind de numeroasele mănăstiri din Moldova, în anul 1895 Moș Gheorghe trece Carpații și se așază la Piatra Neamț, în turnul clopotniță al bisericii Sf. Ioan Domnesc. Nu dormea mai mult de trei ore, apoi se ruga până în zori în biserică, făcând sute de metanii. Ziua străbătea străzile orașului, șoptind neîncetat Psaltirea. Cu ce primea de la cei ce-l miluiau, cumpăra pâine, pe care o împărțea celor care-l așteptau seara la turnul său sau dădea banii celor care erau în nevoi. Lunea, miercuri și vinerea nu mânca nimic, până a doua zi. În rest mânca o dată în zi. Toată viața sa a umblat desculț și cu capul descoperit.

Se ruga pentru mulți, mângâia, ajuta. Era socotit om sfânt. Avea mulți ucenici, pe unii dintre ei i-a adus din Transilvania la mănăstirile din Moldova. Și mai toți i-au urmat întreaga viață nevoițele și smerenia. Unul din ucenicii săi a fost părintele Ioanichie Moroi, starețul Sihăstriei și cel care l-a numit pe părintele Cleopa urmaș al său la stăreția mănăstirii.

Dar poate cea mai cunoscută întâmplare a lui Moș Gheorghe este cea

în care, mergând cu trenul, conductorul îl dă jos pentru că nu avea bilet, deși călătorii care-l cunoșteau ripostează. Bătrânul, coborând, zice: „Drăguță, rămâneți cu Dumnezeu și cu Maica Domnului!” Și așa au și rămas! Căci trenul nu a mai pornit, cu nici un chip, până când nu l-au adus înapoi în tren pe Moș Gheorghe.

Blândul Gheorghe Lazăr și-a cunoscut dinainte și momentul trecerii la Domnul. Întrebat de ucenicii săi când are să moară, le răspunde: „Ei, drăguță, eu am să mor când s-or tulbura popoarele și la moartea mea va fi sărbătoare și vor trage clopotele din țară”. În 1916, la Adormirea Maicii Domnului, când România a intrat în război, clopotarul Bisericii Sf. Ioan Domnesc din Piatra Neamț urcă să tragă clopotele din turn pentru mobilizare generală. Atunci îl găsește pe Moș Gheorghe Lazăr adormit în Domnul, sus, în chilia sa. Plâns de toți, este înmormântat cu cinste în cimitirul bisericii.

Osemintele sale sunt dezgropate în vara anului 1934 de Protosinghelul Damaschin Trofin, ucenicul său. Acesta era stareț la Măn. Râșca și voia să ducă acolo rămășițele pământești ale neuitatului său dascăl. Le pune într-un sicriș și pe acesta în căruță și pornește la drum. Prin lucrarea lui Dumnezeu, căruța cu oseminte nu ajunge la Măn. Râșca, ci la Măn. Văratec: caii s-au oprit singuri, apoi au luat-o la galop spre Văratec.

Testamentul sfântului e simplu de împlinit și tare de folos: iubirea de Dumnezeu și de oameni, milostenie și rugăciune. Deschideți în fiecare zi Psaltirea și rugați-vă în psalmi atât cât puteți, ca să vă aflați printre moștenitorii marii bogății de har a Sfântului Gheorghe Pelerinul, slujitorul și prietenul lui Dumnezeu.

Joi, pe 17 august, ziua sfântului, vă invit să o petreceți cu acesta, fie citindu-i viața, fie în rugăciune sau în pelerinaj la unul din locurile în care acesta a trăit sau s-a rugat: Piatra Neamț, Sihăstria, Văratec. ❀